

Ifølge ligningslovens § 8 C kan afgifter i anledning af en virksomheds tilslutning til offentligt eller privat ejede anlæg, som har erhvervsmæssig betydning for virksomheden, herunder anlæg, der tjener til forebyggelse eller bekæmpelse af forurening eller støjulemper, fradrages i den skattepligtige indkomst i det indkomstår, hvor de er afholdt, eller afskrives med lige store årlige beløb over dette og de følgende 4 indkomstår.

Bestemmelsen blev indført ved lov nr. 184 af 30. marts 1973. Baggrunden var, at det ikke fandtes rimeligt begrundet, at det skattemæssigt gjorde en forskel, om en virksomhed tilsluttede sig offentligt eller privat ejede anlæg, f.eks. vand-, kloak- eller rensningsanlæg, eller om virksomheden selv anskaffede sådanne anlæg. Tilslutningsafgifterne kunne som hovedregel ikke fradrages eller afskrives, fordi de blev anset for udgifter, der forbedrede formuen i almindelighed, mens udgifter til anskaffelse af egne anlæg kunne afskrives efter afskrivningsloven.

Sådan som praksis har udviklet sig, synes det oprindelige formål med loven at være trådt i baggrunden. Skattemæssigt behandles tilslutningsafgifter mere favorabelt end udgifter til egne anlæg, og der ses i praksis en bevægelse i retning af at udvide bestemmelsens anvendelsesområde ved at forsøge at karakterisere flere og flere udgifter som tilslutningsafgifter.

Med henblik på at bringe anvendelsesområdet i overensstemmelse med bestemmelsens formål og for at undgå en lang række sager om bestemmelsens rækkevidde foreslås det, at tilslutningsafgifter skal afskrives over 5 år. Muligheden for fuldt ud at fradrage afgiften i det år, hvori den afholdes, foreslås således afskaffet. Dermed vil det blive mindre interessant at anvende bestemmelsen på udgifter, der ligger uden for det, der umiddelbart forstås ved tilslutningsafgifter.

For at undgå, at meget små beløb skal afskrives over 5 år, foreslås det dog, at sådanne afgifter kan straks afskrives, jf. bestemmelsens stk. 2.

Ligningslovens § 8 C var oprindeligt udformet således, at tilslutningsafgifter af en vis størrelse skulle afskrives over en årrække. Da det ved lov nr. 607 af 14. december 1977 blev gjort valgfrit, om virksomheder efter ligningslovens § 8 B ville afskrive udgifter til forsøgs- og forskningsvirksomhed på en gang eller over en årrække, kom dette imidlertid også til at gælde for tilslutningsafgifter, uden at der i øvrigt er lighedspunkter mellem de to typer udgifter. Baggrunden herfor var, at ligningslovens § 8 C er opbygget på den måde, at der for så vidt angår fradrags- og afskrivningsmetoden henvises til ligningslovens § 8 B, som

blev indført samtidigt med § 8 C. Der er således ikke særskilte hensyn, som tilsidesættes, ved at vende tilbage til den oprindelige retstilstand.

Den foreslåede bestemmelse indeholder endvidere en række nye regler, der skal skabe afklaring om forhold, der har givet anledning til usikkerhed i praksis.

Efter ligningslovens § 8 C, jf. § 8 B, kan tilslutningsafgiften fradrages i det indkomstår, hvori den er afholdt. Afgørende er tidspunktet for den retlige forpligtelse til betaling. Dette har givet anledning til en del tvister, fordi den retlige forpligtelse i en række situationer er anset for indtrådt på et tidspunkt, som ligger før virksomhedens erhvervelse af ejendommen, hvilket har afskåret fradragsret. Denne praksis er nu tilsidesat af Højesteret (TFS 1997, 221) uden, at der er opnået fuld klarhed over, hvilken begivenhed der i relation til ligningslovens § 8 C er den relevante for at anse den retlige forpligtelse til betaling af tilslutningsafgift for opstået. Det foreslås derfor i lovtæksten udtrykkeligt at fastslå, at det afgørende tidspunkt er forfaldstidspunktet, jf. bestemmelsens stk. 3.

Det foreslås endvidere at lovfæste praksis, hvorefter den skattepligtige i tilfælde af, at det aktiv, som er blevet tilsluttet anlægget, sælges, kan fradrage en eventuel uafskreven del af tilslutningsafgiften i den skattepligtige indkomst i det år, hvor salget sker, jf. bestemmelsens stk. 4.

Da tilslutningsafgiften således i forvejen er fratrukket i den skattepligtige indkomst, foreslås der som stk. 5 indsat en regel om, at den ikke i forbindelse med opgørelsen af skattepligtig fortjeneste eller tab ved et salg kan tillægges anskaffelsessummen. Denne regel gælder allerede ved salg af fast ejendom, jf. ejendomsavancebeskatningslovens § 5, stk. 2, men foreslås udvidet til andre aktiver, som tilslutningsafgiften kunne tænkes at knytte sig til, og i denne form medtaget i den foreslåede bestemmelse. Bestemmelsen træder i stedet for en bestemmelse om genvundne afskrivninger. Da tilslutningsafgiften ikke repræsenterer et formuegode, der kan afstås særskilt, vil det ikke være naturligt at tale om en afståelsessum for tilslutningsafgiften som sådan og dermed heller ikke om genvundne afskrivninger.

Køberen kan ikke afskrive på tilslutningsafgiften, da denne ikke er afholdt af vedkommende. Har tilslutningsafgiften forøget værdien af et afskrivningsberettiget aktiv, vil det imidlertid afspejle sig i salgssummen/anskaffelsessummen, som køberen vil kunne afskrive på.

Endelig foreslås der indsat en bestemmelse, som præciserer, at en eventuel værdiforøgelse som følge af